

17 AĞUSTOS DEPREMİNDEN KALANLAR

Tarih 17 Ağustos 1999. Bugün içimde te-
dirginlik sürüp gidiyor. Nedenini bilmiyo-
rum. Uykulu gözlerle televizyonu açtım,
Kötü bir şaka mı? Yoksa bir korku filmi
çekiliyor da film setini mi gösteriyor bu
cam kutu. Yok canım! Bunlar gerçek ola-
maz. Böyle bir felaketin gerçekliğine
inanmak ve tanımlamak çok zor.

17 Ağustos depreminden sonra Sakar-
ya'ya görevli gönderildim, Kente varıp, İz-
mit caddesinde yıkılan binaları ilk gördü-
ğümde, televizyonda izlediğim film setinin
gerçek görüntüleriyle yüz yüze geldim,
Bu yaşananlara ne demeli? Doğanın öç
alması mı? İnsanın insana verdiği ceza
mı? Kamu yönetimindeki deprem mi? Adı
ne olmalı, yoksa hepsi birden mi?

Enkaz kaldırma çalışmaları hızla sürü-
yor. Hayat gün be gün normale dönüyor,
Sakarya'da yaşam bir çok yerden farklı
ama sürüyor,, Yine de olan biteni anla-
mak zordur,

O günlerde Ahmet'le karşılaştığımda ya-
kın arkadaşının 17 Ağustos depremiyle
bütün yakınlarını kaybettiğini» hayatta bir
tek kardeşinin kaldığını söylediğinde, o
korkunç film sanki belleğimde yeniden
oynamaya başladı,

Depremi hemen sonrasında Gölcükle
kurtarma çalışmalarına katılan görevli
arkadaşım Mustafa bu çalışmalara kati-
lan Alman kurtarma ekibiyle olan birlikle-
liklerinden söz ediyordu. Alman kurtarma
ekibi, depremin oluş saatinden 12 saat
sonra İstanbul Yeşilköy havaalanına ula-
şıyor, Gölcük'© İse on yedi saatte ancak
varabiliyor, Halbuki, kurtarma çalışmalari-
ndeki ilk sekiz saatin ne kadar önemli

/ykanMert
Jeoloji Mühendisi

olduğu bilinen bir gerçek. Enkaz altında
kalan ve kolu zedelenen bir insanın sek-
iz saatte kan kaybından öleceğini söy-
lemişlerdi. Arkadaşım birlikte çalıştıkları
Alman kurtarma ekibinin çalışmalarında-
ki teknikten söz ederken iç geçirdim,
"yüzlerinde maskeler, ellerinde eldiven,
cesede dokunmadan ceset torbasının
içine koyup fermuarını çekiyorlardı. Her-
hangi bir çizik olmamasına çok özen
gösterdiler, çünkü cesette meydana ge-
lebilecek bir çizik çevreye aşırı koku yay-
ılmasına neden olurmuş."

Arkadaşımı can kulağıyla dinliyor, bizim
arama ve kurtarma çalışmalarında yapı-
madıklarımızı, yapmamamız gerekenleri
düşünüp karşılaştırmalar yapıyordum
kendimce. Arkadaşım devam etti, "En-
kaz kaldırma çalışmaları sırasında, bir
tuğlanın altından çıkan genç adamın gö-

rüntüsünü hiç unutamıyorum," Bir de en-
kaz altında bebeğiyle birlikte bulunan
genç bir kadından söz etti, "Bu genç ka-
dının beline kiriz düşmüş ve bu yüzden
yaşamını kaybetmiş, Elleri tuttuğu
minicik bebeği de bir süre sonra aynı so-
na ulaşıyor. Bebeğin yüz ifadesinde ağzı
su ister şekilde açıktı,"

Bebek annesiyle birlikte enkaz altında
bulunduğunda, kurtarma ekibindeki di-
ğer arkadaşları ağlayarak çalışma alanı-
nı terk ediyor ve bir daha bu ekibi topar-
lamak mümkün olmuyor, Alman kurtar-
ma ekibi ise, her zamanki teknik tavrıyla
ve soğukkanlılıklarda anne ve bebeğini
enkaz altından, hiçbir yerlerinin çizilme»
meşine özen göstererek çıkarıyor, ceset
torbasına koyuyorlar ve fermuarı kapatı-
yorlar, Bu çalışmadan beş dakika sonra
Alman kurtarma ekibiyle kamp kurdukları
okulda karşılaşan Mustafa, bu teknik
ekibi ilk kez gözyaşlarına boğulmuş gör-
düğünde, kendine artık hakim olamadı-
ğını ve gözyaşlarının artık onu dinleme-
diğini söylüyordu.

